

Β. Εὐβ. κ.ά. Νὰ σὶ φ'λάξ' οὐ Θιὸς ἀπὸ τοῦ γ'νάτι τ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Δὲν κρατᾷ καμνιανοῦ ἰνάτ' ἰγὼ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὁ σπῖτι εἶναι κλεισμένη ἀπὸ τὸ ἰνάτι της Ἡπ. (Δίβρ.) Τοὺν ἔμασαν τὰ ἰνάτια κὶ τ' φώναξι ὅσα παίρν' ἢ σκούπα (ἐξωργίσθη καὶ τοῦ ἔψαλε τὸν ἀναβαλλόμενον) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μ' ἤφερε τὸ γ'νάτι καὶ τὸν ἔδειρα Λευκ. Δὲ μπορέσαμε νὰ πᾶμε νὰ δοῦς βοηθήσουμε 'ς τὸ θέρο, καὶ μᾶς βαστᾷνε ἰνάτι Πελοπν. (Βερεστ.) || Φρ. Τὸν ἔχω - τοῦ βαστῶ - τοῦ κρατῶ γινάτι (εἶμαι ὠργισμένος) κοιν. Μ' ἔρχιτι γινάτ' Μακεδ. (Βόιον). Βγάδω τὸ γινάτι μου (ἐκδικουμαι κάποιον) Νάξ. || Γνωμ. Τὸ γινάτ' πῶλ'ς τὸ βράδυ, νὰ τὸ φ'λᾷς γιὰ τὸ πουργὸ (νὰ μὴ ἐνεργῇς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ θυμοῦ, διότι θὰ ζημιωθῇς) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μὲ τὴν ψυχὴ βγαίνει καὶ τὸ ἰνάτι (ἢ κακία συνοδεύει τὸν κακὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του) Κρήτ. (Μόδ.) || Ἄσμ.

Ὁργισμένος μᾶς ἔχει ἰνάτι, | ἃς τοῦ βγῇ τὸ μάτι (οἱ ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακείμενοι ἃς εὔρουν τὴν δέουσαν τιμωρίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γινατιάζω πολλαχ. γινατιάζου Μακεδ. (Βόιον) Δαμασκ. Ἐράτυρ. κ.ά.) γ'νατιάζου Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) γ'νατχιάζου Μακεδ. (Βλαστ. Γρεβεν. Κοζ. κ.ά.) ἰνατιάζω ἑνιαχ. ἰνατιάζου Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γενατιάζω Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δινατιάζω Μακεδ. (Αὐλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Ἐνεργ. καὶ μεσ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Μ' τί ἰνατιάζιτι, πρὸς τοὺν ἐγγιγνέει; (= ἐνόχλησε) Στερελλ. (Σπάρτ.) Γινάτχιασι κὶ τὸ δειρὶ τοῦ πιδὶ Μακεδ. (Γρεβεν.) Οἱ διαόλ' γινάτχιασαν Μακεδ. (Δαμασκ.) Τότι οὐ βασιλιάς γινάτχιασιν κ' ἥθιλιν νὰ σκοινώσ' τ' ἄλλα τὰ πιδιά τ' (ἐκ παραμυθ.) Μακεδ. (Βόιον) Γινατιασμένος πῶς ἦταν 'τ'μάσ'κιν νὰ τ'ς σκοινώσ' αὐτόθ. Γ'νατχιάζουμι κὶ γὼ καμμιὰ βουλὰ κὶ μαλώνουμι Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γινατῶνω, πεισιμῶνω.

γινατιάρης ἐπίθ. πολλαχ. γ'νατιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἰνατιάρης Πελοπν. (Βουρβ. Κυνοῦρ.) ἰναθιάρης Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Ἰναθιάρη ναι καὶ θὰ κακαποδώσῃ, μὰ δὲ γάνει ὅ,τι τσῆ λένε (θὰ κακαποδώσῃ = θὰ κακοπαθήσῃ) Μαλάκ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος, ἐνθ' ἄν.

γινάτιασμα τό, ἑνιαχ. γενάτιασμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γινατιάζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενατιάζω.

Ἐξόργισις.

γινατίζω ἑνιαχ. γιναντίζω Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) ἰνατίζω Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Γινατιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄλλον ποὺ νὰ γιναντίζῃς εἶσαι καλὸς τζαί τίποτε ἄλλο Πεδουλ.

γινατικᾶτα ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἰνατικᾶτα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) γ'νατ'κᾶτα Εὐβ. (Ἀχυρ. κ.ά.)

Ἐξ ἁμαρτ. ἐπίθ. γινατικᾶτος ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ικᾶτα, ὅπως

ἀδεοφικᾶτα, ἐχτρικᾶτα, συγγενικᾶτα, φιλικᾶτα κ.τ.τ.

1) Πεισματικῶς ἐνθ' ἄν.: Γ'νατ'κᾶτα δοῦ πᾶμι τώρα; Ἀχυρ. Ὁ τὸχ-χορὸ τὰ λέγανε ἰνατικᾶτα (δηλ. ἀντήλλαξαν δίστιχα μὲ πείσμα) Κουρ. 2) Ἐχθρικῶς, μὲ μνησικακίαν ἐνθ' ἄν.: Τὸ 'κανε ἰνατικᾶτα τσαὶ μοῦ ἔερανε τίς σουτσές (= συκιές) Κουρ. Συνών. γιναντινά.

γινατλής ἐπίθ., ἑνιαχ. Οὐδ. γινατλήδ'κον Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων.

Πείσμων: Γινατλήδ'κον κιφάλ' ἔχ'ς!

γινατλίκι τό, ἑνιαχ. γινατλίξ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς τουρκικῆς προελεύσεως παραγωγ. καταλ. -λίκι.

Γινάτι 1, τὸ ὅπ. βλ.

γινατόζος ἐπίθ., Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όζος.

Γινατοῆς, τὸ ὅπ. βλ.

γινᾶτος ἐπίθ. ἑνιαχ. γενᾶτος Ἀνδρ. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος. Πβ. τρεχῶ - τρεχᾶτος, φεύγω - φευγᾶτος κ.τ.τ. Ὁ τύπ. γενᾶτος ἐκ τοῦ τύπ. γένομαι τοῦ γίνομαι ἢ ἐκ τοῦ ἄορ. γένηκα.

1) Ἐπὶ καρπῶν, ὄριμος, ἐνθ' ἄν.: Τὰ σταφύλια εἶναι γενᾶτα Ἀνδρ. Μύκ. 2) Ἐπὶ φαγητῶν κ.τ.τ., ἔχω παρασκευασθῇ, εἶμαι ἑτοιμος Μύκ.: Τὸ φαί εἶναι γενᾶτο.

γινατοῆς ἐπίθ. ἰνατῆς Κρήτ. Σύμ. ἰνατιτῆς Θήρ. ἰνατ'τῆς Λυκ. (Λιθύσσ.) ἰνατατῆς Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἰνανδατῆς-ζῆς Κάλυμν. γινατοῆς Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μεγίστ. γινατοῆς Κύπρ. (Λευκωσ. κ.ά.) γινατῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν.) δινατοῆς Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γινατῆς Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) Σύμ. γινατατῆς Νάξ. (Γαλανᾶδ. Καλόξ.) δινατατῆς-ζῆς Κῶς γενατῆς Ἀμοργ. Μύκ. Θηλ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Κύπρ. δινατοῦ Κῶς Οὐδ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) δινατῆς Κῶς γινατῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων. Οἱ τύπ. ἰνατατῆς, γινατατῆς πιθάν. ἐκ τοῦ οὐσ. (γ)ινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τῆς-τῆς καὶ οὐχὶ ἄπ' εὐθείας ἐκ τῆς Τουρκικῆς. Οἱ τύπ. γενατῆς, ἰνατατῆς-ζῆς, δινατῆς-ζῆς διὰ τροπὴν τοῦ τῆς εἰς ζ, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Σ. Μάνεση, Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1965), 99-179. Ὁ τύπ. ἰνατῆς καὶ εἰς Λεξ. Κομ.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Κακομοίρη, ἰνατῆς, καὶ νὰ σὲ φάῃ θέλει τὸ ἰνάτι σου Α. Κρήτ. Πιὸ ἰνατῆς ἀπὸ 'φτὸ δὲν ἔχω θεωρησμένο' ἄμα βῇ τίποτα, δὲν ἀλλάζει, μακάρι τῆς γεφαλὴ δὸν νὰ τοῦ κόβγῃς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰνατῆς εἶναι πολλὰ ὁ βλοημένος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Ἐν' πολλὰ γινατῆς ὁ γιός σου Κύπρ. (Πεδουλ.) Ἐμ' πολλὰ γινατοῆς τοῦτος ὁ ἄθ-θρωπος, ὅ,τι πῇ πρέπει νὰ γίνεται Κύπρ. (Λευκωσ.) Διατοῆς ποὺ ναι ὁ γιός σου! Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Ὁντὰ ράφ'ς κανινοῦ ροῦχου κὶ κουμπουνδένι τοῦ ράμματος, εἶναι γινατοῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Δινατῆς παιῖ - μονλάρι Κῶς Ἐγ' γινατῆς κοπελλ-οῦν τοῦτον (ἔγ' = ἐν = εἶναι) Κύπρ. || Ἄσμ.

